

Το Σεντόνι / Ημερολόγιο II

Τον Ιούνιο του 2011, η Ιάνθη Αγγελιογλου προσκαλούσε το κοινό σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, στο κέντρο της Αθήνας, να δει το έργο της, με τίτλο *Το Σεντόνι/Ημερολόγιο*, προσφέροντας τη δυνατότητα σε όποιον ήθελε να διανυκτερεύσει, ξαπλώνοντας ανάμεσα στα λευκά σεντόνια της, πάνω στα οποία είχε τυπώσει αποσπάσματα των χειρόγραφων σημειώσεών της από το προσωπικό της ημερολόγιο. Ο αποδέκτης αυτής της πρόσκλησης θα άφηνε το σώμα του να τυλιχτεί ανάμεσα στις μύχιες σκέψεις, τα αδήλωτα συναισθήματα, τις προσωπικές εμπειρίες και τα γεγονότα της ιδιωτικής της ζωής, που αποτυπώνονταν ανεξίτηλα πάνω σε αυτά τα σεντόνια. Προβαίνοντας η ίδια στην αποκάλυψη σε κοινή θέα και κοινή χρήση ενός κατ' εξοχήν απαραβίαστου αντικειμένου, που είναι το προσωπικό ημερολόγιο, άνοιγε τα σωθικά του εσώτερου εαυτού, αναζητώντας την επαφή με τον Άλλον σε πολλαπλά επίπεδα, σωματικά, πνευματικά, συναισθηματικά. Με αυτήν την πράξη, δρούσε ακυρωτικά αναφορικά με το απόρρητον του ατομικού χώρου. *«Ο λόγος μπαίνει ανάμεσα στο δέρμα των ανθρώπων, διαμεσολαβεί τη σωματική επαφή. Μέσω της αφής και του δέρματος φτάνουμε στη συνάντηση και τη βαθύτερη επικοινωνία»*, σημειώνει η ίδια, δίνοντας μια πρωτότυπη απεικόνιση στους στοχασμούς του Ρόλαντ Μπαρτ, ο οποίος γράφει, *η γλώσσα μου είναι ένα δέρμα...τυλίγω τον άλλον μέσα στις λέξεις μου, τον χαϊδεύω, τον ψηλαφώ...ξοδεύομαι προσπαθώντας να εξασφαλίσω τη διάρκεια αυτού του σχολιασμού στον οποίον υποβάλλω τη σχέση**

Αν σ' εκείνο το έργο, το σώμα του άλλου, τυλίγονταν με το λόγο της, διείσδυε στα απόκρυφα του εαυτού της, αν σ' εκείνη τη συνάντηση το δέρμα του άλλου τρίβονταν με το γραπτό λόγο της, αντίθετα, στην εγκατάσταση, που πραγματοποιεί στα ROOMS 2012, η διαδικασία επαφής προτείνεται μέσω μιας άλλης οδού. Τα κρεβάτια είναι στρωμένα με τα ίδια σεντόνια, αλλά δεν αποτελούν πια τόπο σαρκικής επαφής μεταξύ έργου και αποδέκτη. Ερμητικά κλεισμένα σε μια γυάλινη προθήκη, που περιβάλλεται από πάγκους, προσκαλούν το θεατή να ξαποστάσει και ν' αφουγκραστεί τον ψίθυρο μιας εξομολογητικής δράσης του καλλιτέχνη, που απηχεί μέσα από το διάφανο άβατο, καθιστώντας το θεατή κοινωνό της ολικής ταυτότητάς του. Για την ίδια, το σεντόνι *είναι ο τόπος του σώματός* της.

Με τον ψίθυρο ενός λόγου πηγαίου, αντι-εξουσιαστικού, αντι-ηρωικού, τρυφερού, αγωνιώδους, πεζού, πονεμένου, μ' ένα λόγο αποσπασματικό, ασύντακτο σε γραμμική χρονική συνέχεια, διαμορφώνει στο χώρο ένα πραγματικό, αισθητό σημείο συνάντησης μεταξύ του έργου και του δέκτη, όπου ο διαχωρισμός μεταξύ του υποκειμένου και του αντικειμένου διαλύεται. Το *Σεντόνι/Ημερολόγιο* διαμορφώνει ένα πεδίο αλληλεπίδρασης, όπου η τέχνη αντιστέκεται σθεναρά στην τυποποίηση της αισθητικής της μορφής.

Έφη Στρούζα

*Ρόλαντ Μπαρτ, *Η Συντήρηση, Αποσπάσματα του ερωτικού λόγου*, 1977 (μεταφρ. Β. Παπαβασιλείου)